

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 656/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Viktorom Mlynekom, Štúrova 43, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 112/2021 z 27. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj čl. 152 ods. 4 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 9 Cdo 112/2021 z 27. apríla 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho si sťažovateľ uplatňuje finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva nasledujúci stav veci:

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 4 C 41/2013-459 z 26. októbra 2018 zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ ako žalobca domáhal náhrady škody na základe prekážky riadneho užívania nehnuteľností (bývalých muničných skladov), ktoré kúpil od žalovaného v predmetnom konaní (Slovenská republika zastúpená Ministerstvom obrany

Slovenskej republiky). Táto prekážka užívania mala spočívať v nedostatku protokolárneho odovzdania prevedených nehnuteľností pre nebezpečenstvo vyplývajúce z opakujúcich sa nálezov munície v danom objekte, ako aj zo samotného výskytu munície. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a prijal záver, že žalobca nepreukázal porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného spočívajúce v tom, že žalovaný ako predávajúci nebol schopný ani v lehote viac ako 7 rokov po uzatvorení kúpnej zmluvy odovzdať žalobcovi ako kupujúcemu špecifikované nehnuteľnosti ako predmety kúpy, čím mu mal znemožniť užívanie prevedených nehnuteľností. Podľa okresného súdu žalovanému žiadny právny predpis a ani zmluva neukladali, aby protokolárne nehnuteľnosti žalobcovi odovzdal, aby vystavil žalovanému potvrdenie o tom, že sa na kúpených nehnuteľnostiach nenachádza munícia, pričom žiadnym dôkazom ani nebolo preukázané, že by sa cvičná munícia či odpad na kúpených nehnuteľnostiach nachádzali. Nič teda objektívne nebránilo žalobcovi začať nehnuteľnosti užívať, keďže do ich užívania vstúpil už okamihom nadobudnutia vlastníckeho práva (§ 123 Občianskeho zákonníka). Nad rámec dôvodov absencie porušenia právnej povinnosti súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nepreukázal ani existenciu škody ako ďalšieho predpokladu na priznanie jej náhrady. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom č. k. 17 Co 106/2019 z 30. apríla 2020 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie. Prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd ale dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti zotrval na stanovisku, že žalovaný pochybil a porušil svoju povinnosť spočívajúcu v protokolárnom odovzdaní predmetu prevodu. Sťažovateľ zdôraznil, že predmetný prevod nehnuteľností bol realizovaný v rámci osobitného ponukového konania ako odpredaj prebytočného majetku štátu – bývalých muničných skladov. Vklad vlastníckeho práva bol povolený 14. marca 2011. Odo dňa povolenia vkladu až do dňa podania žalobného návrhu 5. februára 2013 nebol žalobcovi predmet prevodu protokolárne odovzdaný a nie je protokolárne a dokonca nijako odovzdaný ani do podania ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ preto uviedol, že žalovaný týmto prakticky znemožnil sťažovateľovi užívanie týchto prevedených nehnuteľností.

4. Právnou otázkou, ktorou podmienil sťažovateľ podanie svojho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP bolo posúdenie či § 588 Občianskeho zákonníka zakladá zákonnú povinnosť predávajúceho odovzdať predmet kúpy kupujúcemu, ak je predmetom kúpy nehnuteľnosť, a či porušenie takejto zákonnej povinnosti zakladá nárok na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. S právnym posúdením všeobecných súdov (sťažovateľ nepreukázal jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka – porušenie právnej povinnosti žalovaného, ktorú sťažovateľ podriadil pod § 588 Občianskeho zákonníka) sťažovateľ síce nesúhlasil, ale tvrdil, že skutkový stav danej veci bol v príslušnom spise riadne zdokumentovaný. Pritom malo byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že či už munícia (bez ohľadu na jej charakter – cvičná alebo ostrá), alebo odpad bez ohľadu na to, na ktorých pozemkoch

sa nachádzali (či už na pozemkoch, ktoré boli predmetom prevodu, alebo na tých, ktoré síce neboli predmetom prevodu, ale sú aj priamo susediace v predmetnom areáli), tam nemali čo robiť. Sťažovateľ teda namietal, že súdy všeobecného súdnictva v každej inštancii vrátane najvyššieho súdu v danej veci rozhodovali formalisticky a v rozpore s procesnou zásadou *iura novit curia* zamerali skúmanie porušenia právnej povinnosti len na základe sťažovateľom namietaného porušenia povinnosti vyplývajúcej z § 588 Občianskeho zákonníka. Sťažovateľ teda konštatoval, že jeho povinnosťou ako žalobcu bolo iba zdokumentovať a preukázať skutkový stav dotknutých nehnuteľností, munície a odpadu. Jeho povinnosťou však už nebolo vyhľadávať právne normy verejného práva, ktoré sa vzťahujú na skladovanie a manipuláciu s danými odpadmi alebo muníciou (a ktoré mohli byť konaním žalovaného porušené, pozn.). Toto malo byť podľa sťažovateľa povinnosťou všeobecných súdov konajúcich o predmetnej žalobe. A zároveň mali tieto súdy posúdiť, či škoda sťažovateľovi nevznikla práve v príčinnej súvislosti s porušením ustanovení niektorého z týchto právnych predpisov, ktoré mali práve konajúce súdy identifikovať. Avšak súdy všetkých troch inštancií túto svoju povinnosť opomenuli, v čom sťažovateľ identifikoval porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj čl. 152 ods. 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. V nadväznosti na porušenie už uvedených článkov ústavy sťažovateľ naviazal aj porušenie svojho základného práva vlastniť majetok a nakladať s ním, resp. práva pokojne užívať svoj majetok. Sťažovateľ bol preto presvedčený, že na dovŕšenie ochrany jeho porušených základných práv by bolo vhodné a účelné mu priznať finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur, ktoré považoval za primerané k závažnosti porušenia zo strany najvyššieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy (čl. 46 ods. 2 ústavy), povinnosti štátnych orgánov na ústavno-konformný výklad zákonov (čl. 152 ods. 4 ústavy), ako aj práva vlastniť a pokojne užívať svoj majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu), resp. nesplnenie podmienok na vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 4 ústavy) napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

7. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Namietané porušenie základného práva na súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy:

8. Ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy upravuje základné právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa pri zákonom (v tomto prípade zákonom č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov) splnených podmienkach na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia.

9. V predmetnej veci sťažovateľa nie sú žiadne pochybnosti, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo vydané na základe sťažovateľovho mimoriadneho opravného prostriedku v civilnom konaní (o náhrade škody, pozn.). Predmetnému konaniu nepredchádzalo rozhodovanie správneho orgánu v správnom konaní. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ žiadnym spôsobom nezdôvodnil, akým spôsobom malo byť v tomto prípade porušené jeho základné právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

10. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 153/2021), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, v danom prípade navyše zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu konkrétnych práv poskytovaných ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Iba uvedenie článkov ústavy v petite ústavnej sťažnosti nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver formulovať aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

11. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

12. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale najmä esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti (absencia akejkoľvek argumentácie sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 351/2019).

13. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde prvotne pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a v kontexte namietaného porušenia čl. 46 ods. 2 ústavy aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, t. j. ako zjavne neopodstatnenú.

Namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces a ústavno-konformného výkladu zákonov:

14. Sťažovateľ svoj dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP odôvodnil iba tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, arbitrárne a nedalo odpoveď na jeho zásadné odvolacie argumenty. Najvyšší súd v napadnutom uznesení v tomto kontexte uviedol, že za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (7 Cdo 187/2021). Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím

odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP.

15. Sťažovateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. Napriek tomu, že sťažovateľ vo svojom dovolaní nedostatočne formuloval právnu otázku, ktorá v praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, najvyšší súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že posúdil jeho dovolanie podľa obsahu. Následne najvyšší súd konštatoval, že *„základným účelom kúpnej zmluvy v zmysle § 588 OZ je odplatný prevod vlastníckeho práva k predmetu kúpy, pričom ak je predmetom kúpnej zmluvy nehnuteľnosť, záväzok previesť vlastnícke právo, resp. umožniť nadobudnutie vlastníckeho práva k nej, bude splnený zabezpečením všetkých právnych predpokladov na to, aby došlo k zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností v prospech kupujúceho. Zápis vlastníckeho práva k predmetu kúpy v prospech kupujúceho sa zároveň považuje aj za splnenie povinnosti predávajúceho odovzdať predmet kúpy kupujúcemu v zmysle § 588 OZ. V prejednávanej spore nie je sporné, že žalobca sa na základe uzatvorenej kúpnej zmluvy so žalovanou stal vlastníkom prevádzaných nehnuteľností, čím boli naplnené podmienky prevodu vlastníckeho práva vo forme kúpnej zmluvy podľa § 588 OZ. Rozhodnutím katastrálneho orgánu o povolení vkladu vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam sa žalobca stal vlastníkom predmetných nehnuteľností, zároveň týmto bola splnená povinnosť žalovanej odovzdať predmet kúpy žalobcovi. Žalobca ako vlastník má podľa § 126 ods. 1 OZ právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje. Preto ak žalobca tvrdí, že je porušené jeho vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, má v zmysle § 126 ods. 1 OZ celý rad právnych prostriedkov, ktorými sa môže domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva (napr. žaloba na zdržanie sa neoprávnených zásahov do vlastníckeho práva).“*

17. Z už uvedeného bodu je zrejmé, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení adekvátne zaoberal právnym posúdením, na základe ktorého konajúce súdy zamietli sťažovateľovu žalobu. Napriek tomu sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nespochybňoval závery najvyššieho súdu týkajúce sa porušenia právnej povinnosti podľa § 588 Občianskeho zákonníka (aj keď s nimi nesúhlasil), ale vo svojej argumentácii sa posunul tak, že ak žalovaný neporušil ním namietanú právnu povinnosť, mali konajúce súdy na základe ustáleného skutkového stavu nájsť inú právnu povinnosť, ktorú mal (mohol) žalovaný porušiť. Na túto argumentáciu ale najvyšší súd ani nemohol zareagovať, pretože ju sťažovateľ prvýkrát predniesol až vo svojej ústavnej sťažnosti.

18. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti platí, že pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní až v konaní pred ústavným súdom námietku, ktorú mohol efektívne uplatniť a neuplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 149/04, III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, II. ÚS 30/09, IV. ÚS 76/2012, I. ÚS 26/2014, I. ÚS 350/2016). Pri rozhodovaní všeobecného súdu v konaní, ktorého je sťažovateľ účastníkom, totiž sťažovateľ nemôže len pasívne vyčkávať na rozhodnutie

a v prípade, ak je preňho nepriaznivé, napadnúť ho ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ale v záujme ochrany svojich práv sa má snažiť ovplyvniť všeobecný súd svojou argumentáciou ešte pred jeho rozhodnutím.

19. Keďže sťažovateľ námietku týkajúcu sa povinnosti konajúcich súdov proaktívne najst' zákonnú povinnosť, ktorú mohol žalovaný v predmetnom konaní porušiť, nevyužil v konaní pred dovolacím súdom, ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti (smerujúcej podľa sťažnostného petitu iba proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, pozn.) týkajúcu sa dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej neprípustnosť [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

20. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sa ústavný súd stotožňuje s hodnotením samotného najvyššieho súdu, že iba samotný nesúhlas sťažovateľa so závermi najvyššieho súdu nemôže odôvodňovať porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces. Obdobný záver platí aj k sťažovateľom namietanému porušeniu povinnosti ústavno-konformného výkladu zákonov podľa čl. 152 ods. 4 ústavy. Totiž ak sťažovateľ nesúhlasí s právnym záverom súdov, neznamená to, že tieto k nemu došli na základe neústavného výkladu zákonov. Závery najvyššieho súdu sú úplne logické a zrozumiteľné vo vzťahu k obom dovolacím dôvodom. Najvyšší súd najprv vysvetlil, v čom má spočívať podstata týchto dovolacích dôvodov, a následne vysvetlil, prečo v sťažovateľovom prípade tieto dovolacie dôvody neboli naplnené.

21. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

22. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 152 ods. 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru [nad rámec časti vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ktorú už odmietol pre neprípustnosť, pozn.] odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Namietané porušenie základného práva vlastniť a pokojne užívať svoj majetok, ako aj nesplnenie podmienok na vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva:

23. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti deklaroval, že okrem základného práva na súdnu ochranu, resp. jeho práva na spravodlivý proces malo byť napadnutým uznesením najvyššieho súdu porušené aj jeho základné právo vlastniť majetok. Porušenie tohto práva sťažovateľ odôvodnil iba

ako následok porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu. Pretože ústavný súd v predošlej stati dospel k záveru, že v danom prípade neexistuje medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru taká príčinná súvislosť, ktorá by umožňovala vysloviť jeho porušenie, neprichádza v tomto prípade do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

24. Vo vzťahu k označenému čl. 20 ods. 4 ústavy ústavný súd na záver dodáva, že v civilnom konaní, v ktorom bolo v konečnom dôsledku vydané aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, sa nerozhodovalo ani o vyvlastnení alebo nútenom obmedzení vlastníckeho práva (ale o náhrade škody, pozn.), a preto medzi napadnutým uznesením a označeným čl. 20 ods. 4 ústavy absentuje akákoľvek príčinná súvislosť.

25. Aj v tejto poslednej časti (čl. 20 ods. 1, 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu